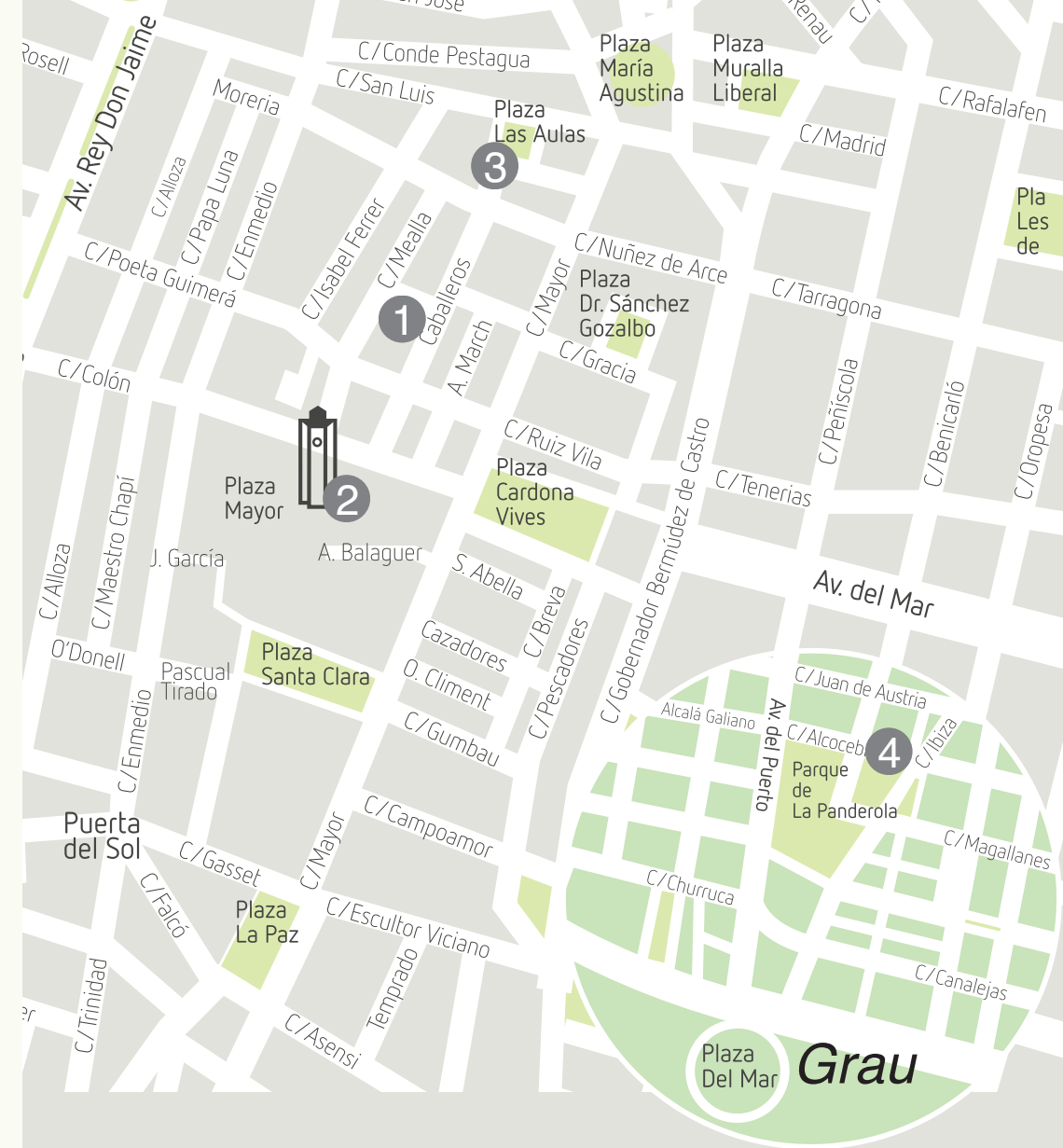

Museu d'Etnologia de Castelló (Casa Matutano)

L'edifici que alberga actualment el Museu d'Etnologia de Castelló és una típica casa senyorial del Castelló del segle XVIII, estructurada en planta baixa i tres pisos. Des de 1931 va tindre ací la seua seu la Societat Castellonenca de Cultura, i entorn de la seua taula de treball es van reunir el 21 de desembre de 1932 representants destacats de diverses entitats culturals valencianes com Maximià Alloza, Salvador Guinot, Josep Pascual Tirado, Joan Baptista Porcar, Lluís Revest, Àngel Sánchez Gozalbo i Enric Soler Godes, entre d'altres, els quals van acordar i aprovar les bases per a la unificació de l'ortografia valenciana, més coneguda com a

Normes de Castelló o Normes del 32, instrument de codificació ortogràfica de l'idioma a la Comunitat Valenciana. En 1978 la Diputació de Castelló va adquirir l'edifici per a instal·lar el Museu de Belles Arts de Castelló. Al 2007 es va traslladar la col·lecció etnològica de l'Ajuntament de Castelló, que es trobava a l'ermita de Sant Jaume de Fadrell i es va iniciar el muntatge de l'actual Museu d'Etnologia de Castelló. Actualment, aquest edifici és, al mateix temps, la seu de l'Institut d'Etnografia i Cultura Popular.

Museu d'Etnologia de Castelló (Casa Matutano)

C/ Cavallers, núm. 25 · T.: 964.239.878

Horari:

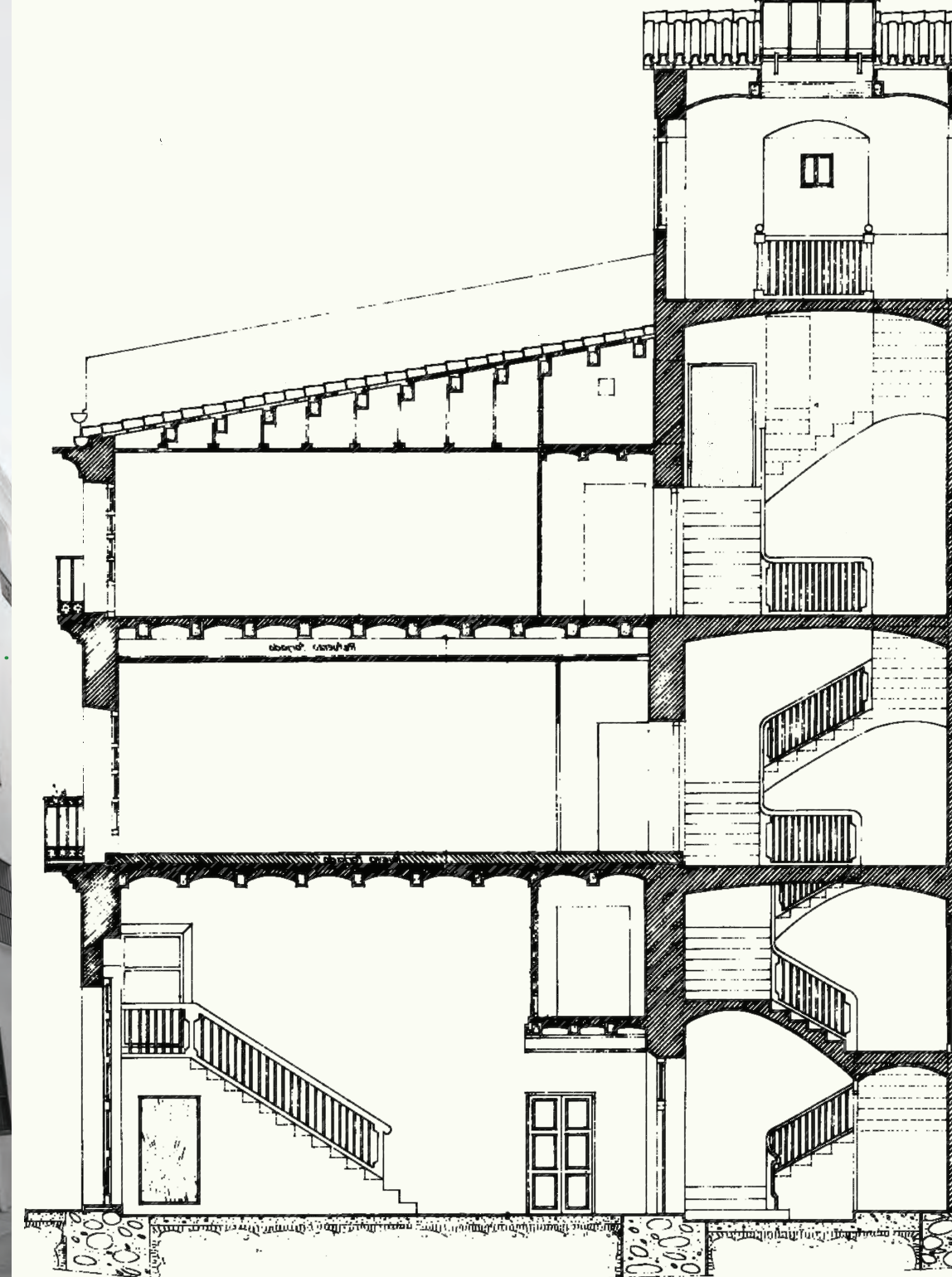
De dimarts a dissabte de 11 a 13:30 h i de 17:30 a 21 h
Diumenges i festius de 10 a 14 h
info@mucc.es

- 1 Museu d'Etnologia
- 2 El Fadri
- 3 Torre dels Alçaments
- 4 Museu de la Mar

Museu d'Etnologia
de Castelló
(Casa Matutano)

Museo de Etnología
de Castellón
(Casa Matutano)

Entrada i Escala Principal

L'entrada al Museu disposa d'un ampli vestíbul amb elements típics del Corpus, com són els gegants, els nanos i els cavallets, i una escala senzilla que comunica amb la 1ª planta. També hi trobem una sala d'exposicions temporals, homenatge a Rafael Ribés Pla, impulsor i creador, juntament amb el patrocini de l'Ajuntament, del Museu Etnològic. Al final d'aquesta entrada trobem l'escala principal, que enllaça les tres plantes i que fa al·lusió a la Romeria de les Canyes.

Els oficis a la ciutat

La primera planta està dedicada als oficis que es realitzaven en l'entorn urbà, en els mateixos carrers o en els tallers i obradors.

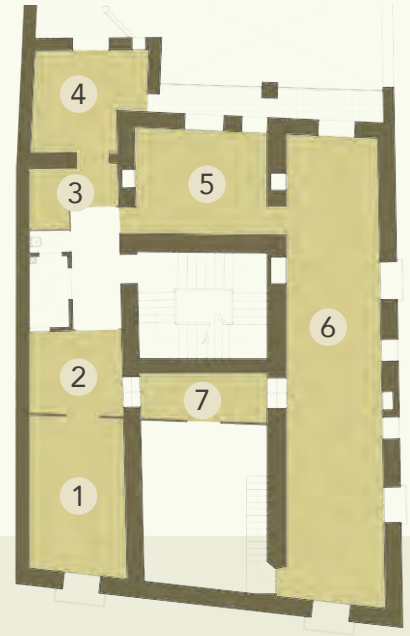

L'utilatge dels diferents oficis ens permetrà acostar-nos a treballs com el del corder o artesà de l'espardenya, actualment ja desaparegut (**sala 1**); el de farmacèutic (**sala 4**); els oficis relacionats amb els teixits (**sala 5**); o els de caràcter municipal (**sala 6**), com és el cas de l'agranador, representat pel carro de recollida de fems, o de l'enterrador, simbolitzat per una làpida funerària de ceràmica del segle XVIII. Aquest estris comparteixen espai amb diferents elements del paisatge urbà del Castelló de principis del segle XX, com la reixa que protegia l'estàtua del monument dedicat al rei Jaume I o la talla de fusta que presidia la fatxada de la casa i taller de l'escultor José Viciano, entre d'altres. A més, hi trobem un mostrari diferent i variat de mesures de capacitat per a líquids i per a grans i àrids (**sala 3**), així com un escut de Castelló esculpit en pedra calcària del segle XVI i diversos panells explicant l'evolució urbana de la ciutat (**sala 7**).

Primera Planta

Museu d'Etnologia de Castelló

Treballar en el camp

Les activitats que es desenvolupen en el camp ocupen la segona planta, on es posa de manifest la rica cultura material dels nostres llauradors i d'aquells oficis vinculats directament amb el camp, com el pastor, l'apicultor, el regador, etc.

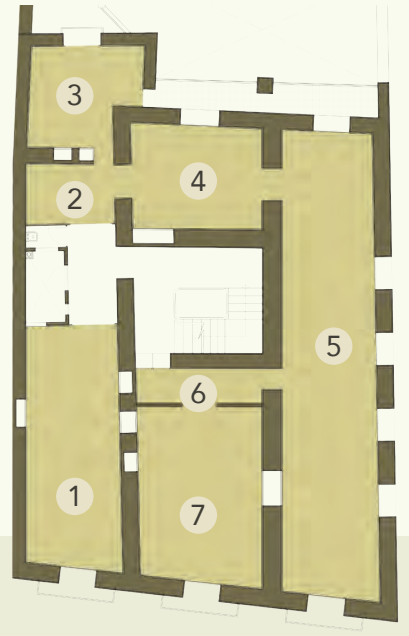

A la **sala 1** es mostra el cultiu propi de la marjal, l'arròs; i a les **sales 2, 3 i 4** es representen les activitats pròpies de les terres planes de regadiu. A la **sala 5** hi ha un xicotet espai dedicat a la ramaderia i a l'apicultura, així com al cultiu propi de la zona oest del terme, el secà. També s'hi mostra l'instrumental necessari per a llaurar la terra amb tots els seus aparells, i l'era, el lloc per a separar els cereals i els llegums, de les cutícules o baines. Aquesta planta es completa amb una explicació de les diferents zones del terme municipal (**sala 6**) i una mostra de les eines necessàries per a l'elaboració dels aliments (**sala 7**).

Segona Planta

Museu d'Etnologia de Castelló

La casa i la indumentària

L'última planta del Museu es troba dedicada a la casa i als seus espais domèstics i íntims, així com a la indumentària pròpia dels castellonencs.

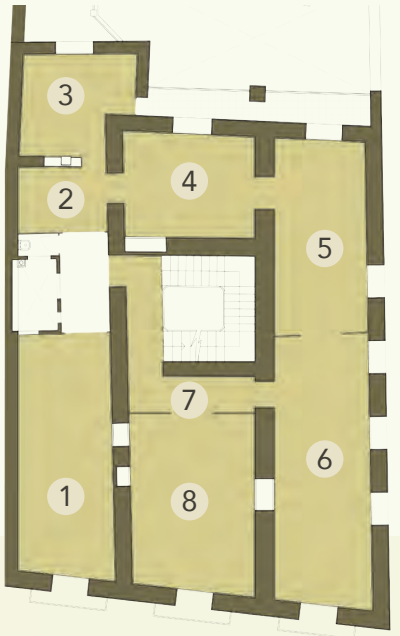

A la **sala 1** es disposen els espais més oberts de la casa com el saló, el menjador, la sala de jocs o el despatx professional, com era el cas dels metges i advocats; mentre que a les **sales 2 i 3** es troben la cuina, dependència molt important ja que en ella se solien trobar gran part dels efectes relacionats amb l'alimentació, i el rebost, respectivament. A la **sala 8** es mostren els espais més íntims de la casa, com el dormitori i els utensilis dedicats a la higiene, així com la capella domèstica, que podia trobar-se en cases dels propietaris de les quals eren d'un estament social alt. Per a fer-nos una idea de com eren les cases castellonenques, tenim a la **sala 7** una maqueta d'una casa típica, obra de José María Fortanet. També hi trobem a la **sala 4** una col·lecció de bous en miniatura, donats per la insigne compositora Matilde Salvador filla predilecta de Castelló. A la **sala 5**, un excel·lent mostrari de la indumentària pròpia de la gent de Castelló i a la **sala 6**,

Tercera Planta

Museu d'Etnologia de Castelló

els clàssics complements, com ara mantons de Manila, ventalls, bosses de mà, guarniments, joies i anells, així com una col·lecció de banderes i maquinària d'orfebreria.